

Sygn. akt II KK 544/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **Ł. W.**

skazanego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2022 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie,

z dnia 4 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 1791/21,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie.

UZASADNIENIE

Prokurator skierował do Sądu Rejonowego w Pruszkowie akt oskarżenia przeciwko Ł. W., zarzucając mu, że w dniu 7 października 2021 r. w miejscowości O. przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii posiadał substancje odurzające w postaci amfetaminy o wadze 0,32 grama netto, tj. czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powołując się na art. 335 § 2 k.p.k., w akcie oskarżenia zamieścił wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., uzgodnionej z Ł. W. kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, przepadku dowodu rzeczowego oraz pokrycia przez oskarżonego kosztów sądowych.

W sprawie została wyznaczona rozprawa z terminem 4 stycznia 2022 r., jednak w tym dniu Sąd Rejonowy w Pruszkowie odbył posiedzenie, na którym uwzględnił wspomniany wniosek prokuratora i wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. II K 1791/21 uznał Ł. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, określając stawkę na kwotę 20 zł, wnioskowaną przez prokuratora. Nadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających objętych wykazem dowodów rzeczowych i zarządził ich zniszczenie oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Wyrok ten, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się w dniu 12 stycznia 2022 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść Ł. W., zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu przez Sąd meriti wadliwego wniosku prokuratora o skazanie Ł. W. bez przeprowadzenia rozprawy i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w konsekwencji czego doszło do rażącej obrazy przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 37a § 1 k.k. poprzez wymierzenie na jego podstawie oskarżonemu, za popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej

stawki na kwotę 20 złotych, w sytuacji gdy orzeczona grzywna, stosownie do brzmienia wymienionego przepisu nie powinna być niższa od 100 stawek dziennych”.

Podnosząc tak sformułowany zarzut, Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co przy zastosowaniu art. 535 § 5 k.p.k. pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu bez udziału stron. Nie ulega bowiem wątpliwości, że procedując w sprawie Ł. W., Sąd Rejonowy w Pruszkowie nie wykazał wymaganej staranności i naruszył wskazane w skardze przepisy.

Zgodnie z art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k., jeżeli do aktu oskarżenia dołączono wnioski, o którym mowa w art. 335 § 2 k.p.k., sprawa jest kierowana na posiedzenie. Z kolei z art. 343 § 1, 3 i 7 k.p.k. wynika, że sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od naprawienia szkody lub od zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany, a nawet w ogóle nie uwzględnić wniosku. Zatem nie jest dopuszczalne bezrefleksyjne wydanie orzeczenia o treści postulowanej we wniosku, natomiast obowiązkiem sądu jest m.in. rozważenie czy uwzględnienie wniosku w postaci, w jakiej został przedłożony, nie będzie skutkowało wydaniem wadliwego pod względem prawnym wyroku. W sprawie Ł. W. Sąd Rejonowy w Pruszkowie obowiązku tego nie wypełnił, bowiem nie dostrzegł, że wydanie wyroku o treści wskazanej we wniosku będzie prowadziło do rażącego naruszenia art. 37a § 1 k.k. Przepis ten stanowi, że jeżeli przestępstwo zagrożone jest tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd zamiast tej kary może orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. W sytuacji, gdy przypisany oskarżonemu czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest zagrożony wyłącznie karą pozbawienia wolności do 3 lat, zastosowanie przy orzekaniu art. 37a § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny było możliwe, jednak powinno nastąpić zgodnie z treścią tego przepisu. Zatem Sąd Rejonowy

powinien dostrzec, że wniosek zgłoszony w trybie art. 335 § 2 k.p.k. jest wadliwy w zakresie wysokości kary grzywny i na podstawie art. 343 § 3 k.p.k. wezwać prokuratora do dokonania we wniosku zmiany, zaakceptowanej przez oskarżonego, polegającej na określeniu kary grzywny we wskazanej w art. 37a § 1 k.k. wysokości, tj. nie niższej niż 100 stawek dziennych. Nie wykazał jednak w tym kierunku inicjatywy, natomiast zastosował art. 37a k.k. niezgodnie z jego brzemieniem i orzekł karę grzywny w wysokości tym przepisem nieprzewidzianej.

Wobec stwierdzenia podniesionego w kasacji uchybienia oraz z uwagi na wniesienie skargi przed upływem terminu, o którym mowa w art. 524 § 3 k.p.k., wyrok wydany wobec Ł. W. należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie, który wyda zgodne z prawem orzeczenie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

[as]

l.n